

ВОВК Віра (справж. — Селянська Віра Остапівна; 02. 01. 1926, м. Борислав, нині Львів. обл. — 16. 07. 2022, Ріо-де-Жанейро, Бразилія) — письменниця, перекладачка і літературознавець. Дійсний член УВАН, НТШ у Нью-Йорку. Член НСПУ, Об'єдн. укр. письменників на еміграції «Слово». Літ. премії ім. І. Франка в Чикаго (1957, 1982, 1985, 1989) і Києві (1990); «Благовіст» НСПУ (2000). Національна премія України імені Т. Шевченка (2008). Орден княгині Ольги 3-го ступеня (2004). Здобула докторат з нім. літ-ри у Католичеському університеті (Ріо-де-Жанейро, 1952). Студіювала германістику, славистику, музикологію в Тюбінгенському університеті (Німеччина, 1945–49), англ., старогрец. мови й літ-ри в Університеті св. Урсули (Ріо-де-Жанейро, 1954, 1958–59), порівнял. літературознавство в Мюнхені (1956–57) та Колумбій. (Нью-Йорк, 1965) університетах. У Бразилії була проф. Університету св. Урсули (1967–86), Університету в м. Кабо Фріо (1974–86) та Держ. університету в Ріо-де-Жанейро (1980–96). Пише укр., нім., португ. мовами. Разом з Нью-Йорк. групою поетів була представницею літ. покоління серед укр. еміграції, яке обстоювало незаангажованість і право на естет. експеримент у контексті модер. зх. поезії. Авторка поет. зб.: «Юність» (Прудентополіс, 1947; Мюнхен, 1955), «Зоря провідна» (1955), «Елегії» (1956), «Чорні акації» (1961), «Любовні листи княгині Вероніки до кардинала Джованні баттісти» (1967; усі — Мюнхен), «Меандри» (1979), «Мандала» (1980; вміщено 30 витинанок В.), «Жіночі маски» (1993; усі — Ріо-де-Жанейро), «Сьома печать» (К.; Ріо-де-Жанейро, 2005); низки творів для дітей (п'єса «Казка про вершника», Ріо-де-Жанейро; Женева, 1993). Поезія В. відзначається багатством рефлексій, культурною вислову, версифікац. винахідливістю; укр. ментальність у ній поєднує з

екзотичністю атмосфери бразил. життя. У творчості В. синтезовано елементи різних жанрів (романи «Духи й дєрвіші», 1956; «Вітражі», 1962; обидва — Мюнхен), видів мистецтва — слова, малярства, скульптури, музики (містерії «Триптих», 1982; «Іконостас України», 1988; кн. фантаст. оповідань «Святий гай», 1983; «Карнавал», 1988; усі — Ріо-де-Жанейро). У власних перекладах португ. мовою у Ріо-де-Жанейро видала дві антології укр. літ-ри (1959 і 1977), «Українські легенди» (1959), «Антологію української модерної поезії» (1966), три збірки укр. оповідань (1-а і 2-а — 1972, 3-я — 1973), а також у серії «Вертеп» — «Байки» Г. Сковороди (1978), поему «Сон» Т. Шевченка (1980), «Мойсей» І. Франка (1981), оповідання «Камінний хрест» В. Стефаника (1982), драму «Камінний господар» Лесі Українки (1983), повість «Тіні забутих предків» М. Коцюбинського (1985; португ. і нім. мовами), оповідання «Маруся» Марка Вовчка (1988); у серії «Писанка» — твори В. Голобородька (1991), І. Драча (1993), М. Воробйова (1994), В. Шевчука (1995), І. Калинця (1997), І. Світличного, В. Симоненка, В. Стуса, С. Майданської, М. Вінграновського (усі — 1998), І. Жиленко (1999; 2005) та ін. Авторка укр. перекладів поезій португ., бразил., іспан., франц., нім. та ін. письменників, зокрема віршів П. Неруди, Р. Тагора, драм Ф. Гарсія Лорки. Створює кольорові витинанки. Персон. виставки її робіт відбулися у 70-х рр. двічі в Ріо-де-Жанейро (також 1988, 1990) та Нью-Йорку, Торонто (1993), Києві (2002). Живе у Бразилії. Від 60-х рр. підтримує активні зв'язки з Україною; виступала на захист переслідув. дисидентів, листувалася з В. Стусом та ін., брала активну участь у Міжнар. Пен-Клубі. В Україні твори В. опубл. у 4-х книгах: «Поезія», «Проза», «Драматургія», «Спогади» (К., 2000–03). У «Спогадах», крім автобіогр. матеріалу, вміщено літ. портрети та есеї про І. Котляревського, М. Коцюбинського, П. Тичину, Б.-І. Антонича, В. Стуса; дослідження «Зустріч ідей у творчості Тараса Шевченка й Антоніо Кастро Алвеса», «Українські мотиви в бразилійській поезії», «Ставлення Франца Кафки до галицьких хасидів».

Рекомендована література

1. Кравців Б. Культурний подвиг // Свобода. Нью-Джерсі, 1959, 9 лип.;
2. Гординський С. Віра Вовк: Елегії // Київ. Філадельфія, 1957. № 4;
3. Рубчак Б. Поезія погідного патосу // Укр. літ. газ. 1957. Ч. 2;
4. Драч І. Поезії Віри Вовк // ЛУ. 1967, 22 верес.;
5. Рубчак Б. Меандрами Віри Вовк // Сучасність. Нью-

- Йорк, 1981. Вип. 1;
6. Кочур Г. Бо людину міряють із середини // ЛУ. 1988, 7 лип.;
7. Тарнавська М. Поет-модерніст шукає читача // Нові дні. Торонто, 1984. № 6;
8. Онишкевич Л. Віра Вовк як перекладач // Сучасність. Мюнхен, 1984. № 6;
9. Кочур Г., Доценко Р. На схилі віку й на світанку надій // Україна. 1989, 23 квіт.;
10. Покальчук Ю. Різні світи Віри Вовк // Всесвіт. 1990. № 2;
11. Таран Л. Плекати Україну в душі // Хроніка-2000. 1994. Вип. 5/6;
12. Закревська Я., Ільницький М. Володарка п'яти муз // Вісн. НТШ. 1996. Ч. 14-15.
9. Кочур Г., Доценко Р. На схилі віку й на світанку надій // *О. Г. Астаф'єв, І. М. Дзюба*

Бібліографічний опис:

Вовк Віра / О. Г. Астаф'єв, І. М. Дзюба // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-35205>. – Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).